

Бѣхъ ся вече оттеглили едно по друго вситѣ чужденцы, като оставихъ новобрачнитѣ и Г. Ариста съсь съпругѣтъ му, когато слугинята, тая която тазъ сутрина бѣше намѣрила и прѣдала на Г. Евстатія Воитиди обкованный-тъ съ елмазы бащинъ му мечъ, дойде, растреперана и настрѣхнѣла, да извѣсти на Г. Ариста това що бѣ ся случило съ Евстатіѣ, оберътъ и пропаданіето на Г. Аристовото състояніе.

Г. Теодоръ Трипани не ся даже ни помърда, нито ся смути нѣкакъ. Г. Аристъ неможѣ да съчлени ни думъ да изрече; толкозь не вѣроятно му ся виждаше извѣстіето; само съпругата му и Янка нададохъ двоинъ выкъ на отчаяніе:

— Възможно ли е, о Боже, възможно ли е?

Г. Т. Трипани ся усмихъ отвратително ироническо усмихваніе.

Г. Аристъ като дойде на себе си отъ прѣвото си смайваніе.

— Изгуйбхъ ся! пропадихъ! опронастихъ са! рече, и завтече ся като полудѣлъ навънъ отъ стаѣтъ, слѣзе низъ сълѣжѣ и станъ невидимъ.

Слугинята, която бѣше донесла това поразително извѣстіе, зе да плаче като видѣ господжытѣ си да ронятъ слъзы жално и да въздышати.

— Господине! Господине!-господарю, защо не помогните да пораздумате женѣ си, тыѣхъ си? Не гы ли видите въ какво сѣ състояніе?

— Е, че що е? що е станѣло? азъ още нищо не съмъ разбралъ отъ тѣзи исторіѣ; рече несмутено Г. Т. Трипани.

— Господарь-тъ ми пропадихъ! открадихъхъ му свичкото имущество; разбойницы обрали маазѣтъ му и ударили съ пищовъ Г. Евстатія Воитиди.

Воитиди? . . . рече, смаянъ отъ студенытѣ трѣпки които протекохъ прѣзь свичкый-тъ му организмъ и като вкамененъ, Г. Т. Трипани.

— Ей, писарьтъ на Господаря ми.